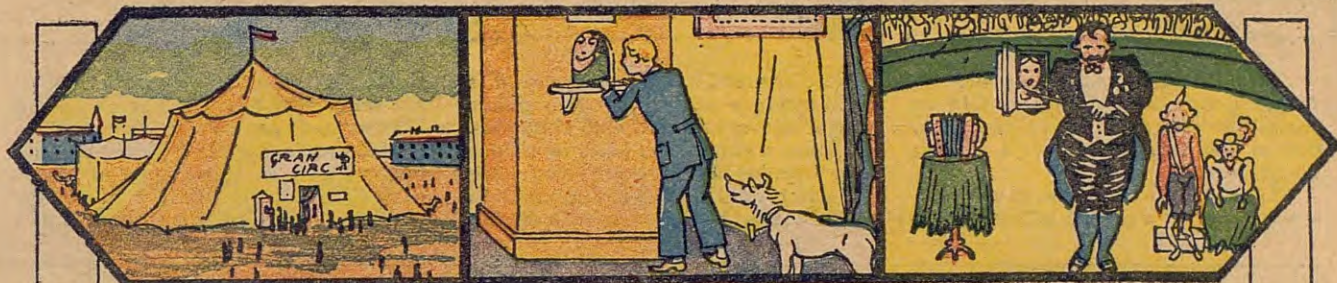

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

El celebrat fet del ca que va saber de parlâ

per PRAT

Als afores de ciutat
un gran Circ han aixecat

amb el seu inseparable
en Roc va a l'espectacle

I veu la gran atracció
d'un ventríloc sens parió.

Surt del Circ amb la mania
de saber ventríloquia.

— Què vols? — diu l'astut.
— Que em portin vermut!

Ho sent el senyor veí:
— Quin goig tení un gos així!

Quan ne vol? me'l vull quedâ!
— No em venguis... somica el ca

L'operació queda closa
i el senyor del ca disposa.

El ca diu: — Això està bé?
Doncs mai més no parlaré!

— Pregunta-li què beurà,
i veuràs com respondrà.

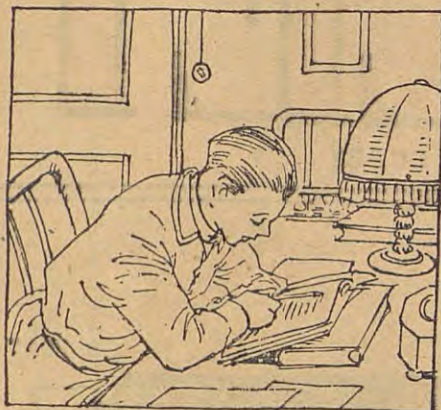
— Què vols? Un vermut?
s'havia tornat ben mut.

El rebé amb una abraçada
en Roc a la cantonada.

Una aventura sense buscar-la

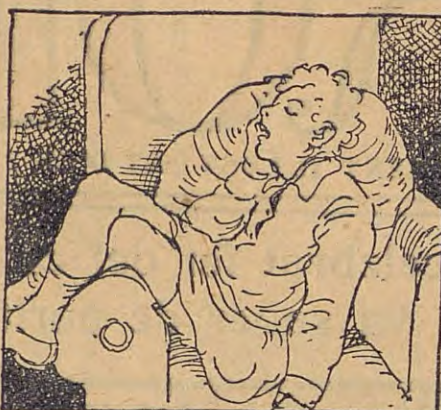
Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

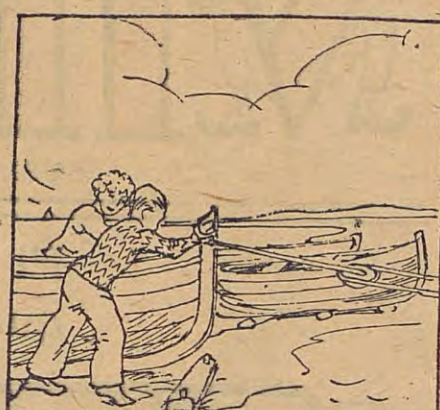
En Quimet Serramalera era molt estudiós, i cada any a fi de curs feia un veritable stock de premis i diplomes, que el seu talent i aplicació li feien mereixer.

En canvi en Rafel Blasi, el seu cosí, era un tranquil a qui els llibres tenien

el do d'ensopi, li relliscaven dels dits i s'hi quedava adormit. Però no aneua a pensar que era *tonto*... això sí que no.

Anem a contar una història, no pas com totes les històries que sempre solen ésser de l'any del Tururura, és aquesta una història acabada de fer.

Comença al gener de l'any que som. En Rafel i en Quimet havien anat a L'Estartit a passar les vacances de Nadal amb la família Serramalera, de manera que en Rafel era convidat a casa del seu cosí. Que n'eren de felicitats, allí, barquejant tot el dia o anant

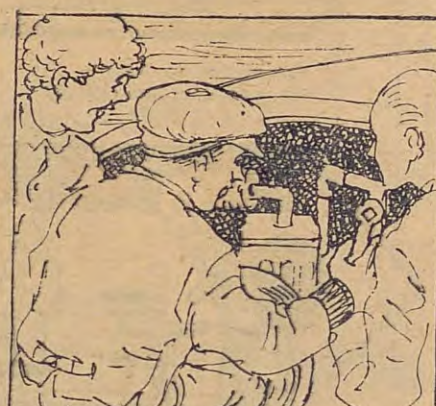
a pescar amb en Calau. Les garotes els obrien la gana. Però a la senyora Serramalera, que en menjà massa li feren mal.

I per aquesta causa el retorn a Barcelona s'ajornà uns dies. Durant aquests dies de pròrroga, en Calau

convidà els dos cosins a anar a Cadaqués amb el canot. El viatge fou molt divertit i la breu estada a Cadaqués agradabilíssima.

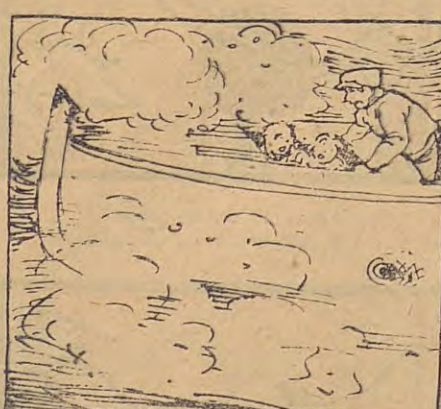
Quan eren al cap de Norfeu, a la tornada les coses ja no anaven tan bé, començaren els senyals del cel a mar-

car ponentada i prou haurien tingut temps d'arribar a casa si la bomba de motor no s'hagués obstatinat en no funcionar. En Calau prou remenà i bregà i fins en Rafel i en Quimet hi ficaren cullerada, però el temps passava, i el ponent començava a bufar. Com més

feien per acostar-se en terra més la mar i el vent els allunyaven de la costa i com més enfora anaven el temporal era més imponent, el canot era com una esclofolla de nou en mig d'aquella mar enfellonit. Era ja una imprudència mantenir-se a descobert i en Calau

passant més ànsia pels nois que per ell mateix, els féu ficar al departament del motor, on almenys no corrien el risc que el mar se'ls endugués. Ell es mantingué ferm al timó... però una onada més rabiosa que les altres, l'es-

combrà i el sepultà a l'abís. Els dos nois esverats i arraulits a la proa ni n'hagueren esment. I així l'enbarcació a cabussos i batzegades era joguina de les ones, i que cada cop duïen la barca més lluny de la costa.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

per En GUILLEM D'OLORÓ

AVENTURES TROPICALS

Un senyor amb el seu fill anaren a visitar un caçador de feres que acabava de tornar de l'Àfrica. El caçador començà d'explicar històries a tort i a dret, i hom no sentia més que lleons, tigres, panteres i altres noms ferotges: Per fi els mostrà una magnífica pell de tigre que jeia davant del sofà del saló.

— Aquest tigre em donà un ensurt terrible. Vaig tirar-li cinc trets seguits sense poder matar-lo. No tenint temps de tornar a carregar el fusell, vaig engrapar el ganivet de caça i em vaig preparar a una lluita mortal. O jo o ell! Per fortuna estava ja malferit i caigué a la primera escamesa.

— Ja fou una sort — respongué el visitant — perquè vostè per alfombra que no serviria pas.

**

El mateix caçador, prosseguint ses explicacions, mostrava un cap de lleó dissecat, i deia:

— Aquest lleó se'm presentà de nit a la tenda. Per sort vaig despertar-me a temps i vaig matar-lo en camisa.

— Porten camisa els lleons? — demanà el nen que, bocabadat, escoltava aquells contes.

**

Després els ensenyava una pell de pantera, dient:

— Era de nit quan la vaig trobar, vora del lloc on anaven els antílops a abeurar-se. Vaig engaltar el fusell i vaig deixar-la estesa al lloc.

— I va quedar plana així? — preguntà l'infant, amb interès.

TRES VALENTS

Tres andalusos s'explicaven llurs valenties en les diverses guerres en les quals havien, segons deien, lluitat.

— Jo, a la guerra de Cuba — deia

l'un — em vaig trobar voltat per quatre insurrectes i amb un giravolt del fusell els vaig matar tots quatre.

— Jo — féu l'altre — vaig estar de voluntari a l'exèrcit japonès, i un dia vaig haver de lluitar sol contra vuit cosacs. Per sort tenia una baioneta molt llarga i els hi vaig enfilar tots, com qui fa ocellets a l'ast.

Llavors els dos herois preguntaren al tercer:

— I tu, què tens per explicar? Què has fet?

— No us puc contar res — respongué l'interpel·lat; — perquè a la guerra europea vaig morir heroicament a Verdun.

FEINA BEN ACABADA

Senyora: — Qui ha trencat aquest plat en dos trossos?

Criada: — Jo, no. Quan trenco un plat el trenco completament!

PROBLEMA MÈDIC

En Pau i en Toni es trobaren pel carrer. En Pau anava de dol, i en Toni s'apressà a preguntar-n'hi la causa per tal de donar-li el pesa'm.

— Es que s'ha mort el meu germà contestà en Pau.

— Sí? i de què ha mort? — féu en Toni, tot afligit.

— De tisis, i és ben estrany, perquè diuen els metges que és una malaltia hereditària i mai cap dels nostres avantpassats n'havia mort.

— Oh, no en facis cas; mira, el meu pare va morir d'una gàstrica i ja veus, mai no n'haviem tingut gas a casa, sinó llum d'oli.

BONS AMATEURS!

Una colla de cow-boys d'aquells que per una trepitjada que els deu sens voler us claven dues bales entre cap i coll, aprenien a jugar a fútbol, sots la direcció d'un expert *trainer*. Després d'haver-los explicat les regles del joc, l'instructor els donà aquest darrer consell:

— Mireu, quan no pogueu dar un cop de peu a la pilota, doneu-lo a un dels contraris. I ara, vinga la pilota i comencem.

— No call! — cridà un dels deixebles. — Comencem sense pilota!

NATURALMENT

Un embriac arribava a casa a les dues del matí fent esses i estantolant-se amb els mobles. La seva dona li cridà, enutjada:

— No te'n dones vergonya d'arribar a casa d'aquesta manera, que ni et pots tenir dret!

— I de què em serviria tenir-me dret — féu el bigaire — si ara mateix haig de ficar-me al llit!

ELECCIÓ DE CARRERA

— I què voldràs ésser quan seràs gran?

— Fabricant de llustre per les sabates.

— Caram! Per què?

— Perquè així tindrè un brillant pervindre.

CERCANT FEINA

En Bertran Delòs anava pel món captant amb aquesta tornada:

— Tingueu pietat d'un pobre home sense feina!

Un dia una senyora caritativa, després de donar-li els cinc cèntims, l'interrogà així:

— I doncs, us és molt difícil de trobar feina?

— Quasi impossible, senyora — respongué en Bertran.

— I per què?

— Perquè tothom em demana un certificat del meu darrer amo.

— I no us el vol donar? Que potser no us vau portar prou bé?

— No és per això, senyora. Es que el pobre home no em pot donar el certificat perquè fa almenys vint-i-cinc anys que és mort.

PROBLEMA

Un senyor passejava amb el seu fill per la platja, plena en aquella hora de pescadors que treien el peix de llurs xarxes i a grans crits l'anaven subhastant.

El noi semblava preocupat, i al cap de molta estona de rumiar, preguntà al seu pare:

— Escolti, papà, és veritat que els peixos grossos es mengen les sardines?

— Sí, fill meu, respongué el pare.

— I doncs, com s'ho fan per destapar la llaua?

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

L'INFANT MERAVELLÓS

cabells. — Heu de saber — continuà el noi — que jo sóc el vostre fill i que aquest gos immund és el criminal majordom Fiodor, qui em robà de vostra cambra mentre dormíeu i després acusà falsament la meua bona mare, que tan injustament féreu empresonar!

Immediatament varen córrer a la presó i feren posar en llibertat la pobre mare. El marxant s'agenollà als seus peus fet una mar de llàgrimes d'arrepentiment. Ella, com era tan bona i tan virtuosa, el perdonà i tot ho donà per ben empleat, amb el goig de poder tornar a estrènyer contra son cor els seus dos únics amors: el seu marit i el fill tan plorat.

Pare, mare i fill empengueren el viatge vers el regne fantàstic de Fiodor; en arribar-hi, visitaren primer el Tsar de Rússia per tal de donar-li testimoni de tot quant havia passat. El Tsar hauria volgut imposar un càstig exemplar a Fiodor, però el noi va dir-li que ja en tenia prou amb el que li des-

tinava ell. En acabat de dir això, el petit s'emportà el gossot al palau de de l'illa i el fermà als soterranis tot voltat de brases de foc, que tenien d'ésser el seu únic aliment per tota l'eternitat. Després se'n tornà a la platja i demanà al bon Déu que fes desaparèixer altra vegada aquell regne fantàstic, de tan mal record. I l'illa i el pont foren engolits pel mar.

Tots visqueren molts anys plens de ventura, i hom assegura que ara, encara, en les nits de tempesta, hom pot oir els udols ferotges que fa el gossot des de les profunditats, quan, apretat per la gana, ha de menjar brases de foc!

L'INFORTUNI

En una vileta hi vivien dos mujiks germans: l'un era pobre i miseriós, l'altre era ric opulent.

Un dia el ric decidí mudar de casa i anar-se'n a viure a una gran ciutat; s'hi féu bastir una gran casa, s'hi establí amb la família i es va inscriure, al gremi de marxants de la ciutat. Mentrestant el germà pobre feina rai per viure: hi havia vegades que no tenia ni tan sols pa per donar als seus desventurats fillets, que ploraven de gana i li demanaven menjar. Ell bé prou s'escarrassava treballant des de la matinada fins ben entrada la nit, però mai no podia arribar a avançar un cèntim, ni tan sols guanyar el més just per a poder sostenir la família.

Un dia va dir a la seva muller:

— Mira, muller; me'n vaig a ciutat a veure si el meu germà ric em vol donar ajuda.

Se n'hi va anar, i en arribant a la casa del seu germà li va parlar amb un accent de llàstima que trencava el cor:

— Germà meu! Tu que pots, ajuda'm en la meua desgràcia. La meua muller i els meus fillets s'estan morint de gana i de misèria...

— Si treballes per mi durant tota aquesta setmana, aquí casa, t'ajudaré — li respongué el germà ric.

El pobre va romandre a casa del seu germà i va posar-se a treballar amb una fe mai vista.

Netejava el pati, cuidava els cavalls, portava aigua de la font, asclava llenya...

Quan va haver passat la setmana, el ric li va donar per tota paga res més que un pa, tot dient-li:

— Té. Aquí tens la paga dels teus treballs.

— Mercès — li respongué el pobre, i en fer el gest d'anar-se'n, el germà el va deturar, i li digué:

— Escolta, demà vina a visitar-me

amb la teua dona, car és el dia del meu sant i us vull obsequiar.

— I ara! Com vols que vingui amb la meua muller si demà vindran a veure't tots els rics marxants de la ciutat amb llurs riquíssims vestits de pells, amb llurs grans botes de cuir... mentre jo m'hauria de presentar amb el

meu vell kaftan (1) gris i les meves botes de liber (2) mentre la meua dona hauria de venir quasi despullada!

— Tant se val! Tu ets el meu germà i també hi haurà un lloc per tu i la teua dona a la meua taula!

— Bé, doncs, germà meu; t'ho estimo molt i te'n dono moltes gràcies.

El pobre se'n tornà a casa, i en arribant-hi va donar el pa a la seva dona, i li va dir:

— Mira, noia; el meu germà ens ha convidat a tu i a mi perquè hi anem demà que és el seu sant.

— Està bé, doncs. Hi anirem.

L'endemà al matí es varen despertar, es vestiren i se n'anaren a la ciutat. Arribaren a casa del germà ric, el saludaren, el felicitaren i es varen asseure en un banc. Quan hi arribaren ja hi havia molta gent notable de la ciutat assentats a taula i el ric el atenia a tots amb una gran afabilitat, però d'ells dos, és dir, del germà pobre i de la seva muller ningú se'n recordava, ningú no en feia cap cas i ningú no els donava res per menjar. Ells dos s'estaven assentats en el banc en un recó veient com els altres menjaven i bevien.

Quan va ésser acabada la festa tothom va anar alçant-se de la taula i donant mercès als amos de la casa i acomiadant-se d'ells; tothom va anar eixint al carrer. El germà pobre i la

(1) Mena de brusa.

(2) Teixit fet amb l'escorça de certs arbres.

seva muller també es varen alçar del banc en el qual havien estat assentats fins aleshores, i després de fer una reverència al germà ric, també varen eixir al carrer.

En ésser-hi, varen observar que tots els convidats que sortien de casa de son germà anaven molt contents rient i cantant, amb la joia del que ha ben menjat i millor begut. El pobre va dir a la seva dona:

— Noia, també hem de cantar nosaltres!

— Apa, home! Que et penses que m'he tornat boja? Aquesta gent canta,

— Anem, mon amo; ja no m'allunyaré mai més del teu costat.

Varen arribar a casa, i l'Infortuni va proposar al mujik d'anar-se'n a la taverna. El mujik li respongué:

— Però home de Déu; què vols que fem a la taverna, si no tinc ni un cèntim?

— Ja en trobaràs de diners. No tens una pellissa? I per què la necessites, si d'aquí quatre dies ja serà istiu i farà una calor que no la podràs aguantar! Anem a la taverna i vendrem la pellissa.

Varen anar-se'n-hi, varen vendre

Els va vendre i s'ho va gastar tot en beure.

L'endemà al matí l'Infortuni es va tornar a queixar i no va parar fins aconseguir que el pobre camperol es vengués la rella i es gastés els diners a la taverna. Encara no havia passat una mesada que el pobre mujik ja no tenia res: ni mobles, ni eines de treball, i fins la mateixa cabana s'havia venut. Ja podeu pensar els disgustos que tot això li havia portat amb la seva muller, que estava desesperada i amb els pobres fillets que es morien de gana.

Però l'insaciable Infortuni es tornà a penjar d'ell altra vegada, i li digué:

— Anem a la taverna!

— Però, home! Que no veus que ja no em queda res?

— Com que no et queda res! Si la teva dona encara té dos sarafans! (4) Amb un ja en té prou per vestir-se; l'altre ja el podem vendre.

El mujik, d'amagat de la seva dona, agafà un sarafan i el vengué. Els diners no cal dir que també feren cap a la taverna. En eixir després d'haver-se'ls gastat, va exclamar:

— Ara sí que ja no em queda res. Amic Infortuni, no et pots pas queixar, car t'he dedicat tot el que em quedava!

— Sí — exclamà l'Infortuni; — jo te n'estic molt agraït. Vés-te'n a dormir i ja pots preparar-te per demà, car hem de fer una cosa que poc te l'esperes!

El mujik se n'anà a dormir, i l'endemà, quan es despertà, oí que el seu company inseparable li deia:

— Escolta, amo.

— Què vols, Infortuni?

— Vés a casa del teu veí i demana-li el carro gran amb quatre bous.

El mujik ho féu així.

— Per què els vols? — li va preguntar el veí.

(4) Bruses:

(Continuarà)

balla i riu perquè ha menjat bé i ha ben begut, i tu vols cantar quan encara estàs en dejú!...

— Tant se val. Hem estat al convit del meu germà i em dono vergonya per ell d'anar callant pel carrer. Vull cantar, i així els que ens veuran també es pensaran que hem menjat i begut com els altres.

I va començar a cantar. Al cap d'una estoneta que anava cantant, li va semblar que una altra veueta fina i fonda l'anava acompanyant. El mujik va parar la cançó i va preguntar a la seva muller:

— Que ets tu la que m'acompanya la cançó amb aquesta veueta tan fina?

— No, noi, noi! Ni se m'ha acudit el fer-ho.

— Doncs qui deu ésser?

— No ho sé pas — respongué la dona. — Vejam; torna a cantar que jo escoltaré.

El mujik va tornar a cantar altra vegada, i no obstant i ésser ell sol qui cantava, hom podia ben oir dues veus que deien la mateixa cançó. Aleshores ell va parar de cantar, i preguntà:

— Qui és qui canta amb mi?

La veueta respongué:

— Sóc jo. L'infortuni!

— Doncs, apa; ja pots venir amb nosaltres.

la pellissa, i els diners se'ls gastaren en vodka (3).

L'endemà l'Infortuni tenia mal de cap i va començar a grunyar demanant-li que el portés a la taverna per beure un got de vodka. El mujik li respongué que no tenia diners, però ell li va dir:

— No tens un trineu i un cavall? Bé els podem vendre per comprar beguda!

Per fi, el mujik va agafar el trineu i el cavall i se'ls endugué a la taverna.

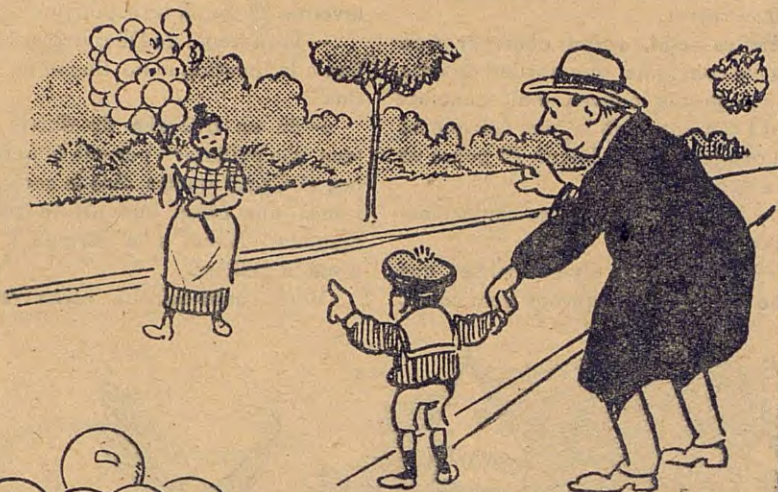
(3) Certa mena d'aiguardent molt fort.

Un nou Montgolfier

— Bombes de la millor mena
per al nen i per la nena!

— Compri'm un globo, tiet!
Aquell que és tan boniquet!

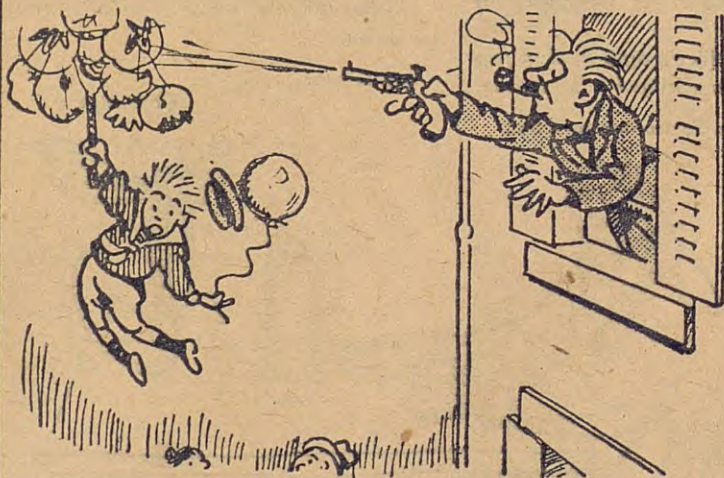
— Que tindria canvi? — Voil!

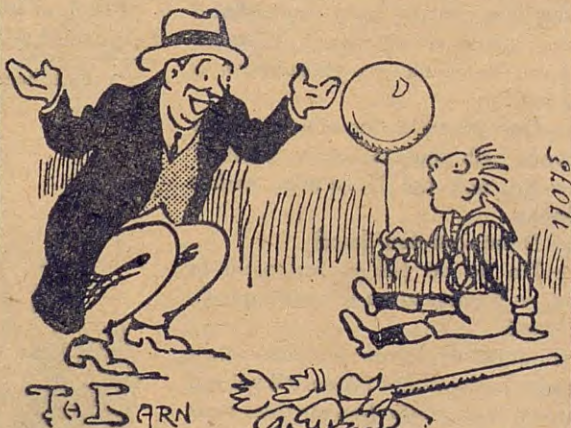
Aguanta'm les bombes, noi.

Mes com que no pesa gaire
el xicot s'engaga en l'aire.

El detectiu Nashra Taht
d'un tret les ha rebenat.

— No t'has fet cap mal? Millor!
Tu seràs aviador!

UN RETALLET DE CADA COSA

NOVES I COMENTARIS

Canviant de pis un despatx d'advocat, hom trobà sota una taula un duro que un client hi havia perdut vint anys endarrera. Desgraciadament, els diners que hom perd a ca l'advocat no acostumen a trobar-se tan aviat.

El número d'automòbils va creixent a bots desenfrenats. Els transeünts procuren no disminuir de número, pel mateix sistema.

Diu un savi que els objectes pesen a la Lluna vint vegades menys que a la Terra. Deu ésser per això que moltes dones grosses i sentimentals contempnen la Lluna amb tanta tendresa.

Diu un doctor, que un sentiment d'angúnia havent dinat és senyal de proper malestar. Especialment si l'angúnia és causada per no tenir diners per pagar al fondista.

S'ha obert a París un restaurant anomenat Ali-Babà. Diu que hi ha quaranta cambrers.

Badallar, diu un doctor, és un exercici excel·lent. Qui vulgui fer salut, doncs, que vagi a sentir concerts llaurins.

Diu un savi, que els Romans portaren els naps i pastanagues a la Gàl·lia i la Ibèria. Ens diu un amic estudiant que això els ho podria dispensar si no haguessin dut tantes altres arrels llatines per estudiar.

Al Brasil hi fa tanta calor que quan un gos persegui ix un gat, per no suar tant, enlloc de córrer caminen.

Recentment es féu servir vi per falta d'aigua per apagar un incendi. Eren espantoses les esses que feien les flames.

VAGA DE VOCALS

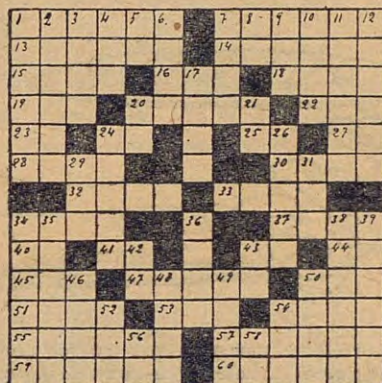
L'.str.n.m m.r.nt .n l'.r.
p.r.v.r. .lg.n .str. n.,
d.l.t.r.r.t.s'.b.c. .l.c.r.
.v. c.r.r. d.ntr. .l.p.

JEROGLIFIC COMPRIMIT

Tintura Monja

MOTS CREUATS

Horizontal: 1 Idees fixes. 7 Estudi de la llum. 13 Temps del verb *anar*. 14 Llitera. 15 Caldera de fusta. 16 Embarcació fluvial primitiva. 18 Mare del pare. 19 Còlera. 20 Nom de dona. 22 Punt cardinal. 23 Es. 24 Qui té salut. 25 Exclamació que vol dir *amunt!* 27 Pronom feble. 28 Neda. 30 Capa geològica. 32 Mallorca. 33 Mar de Rússia. 34 Prega. 37 Al final dels braços. 40 Poble cerdà. 41 Possessiu femení. 43 Del verb *ésser*. 44 Vocals.

45 Tres i quatre. 47 Pla de l'Aran. 50 Fals. 51 Del verb *anar*. 53 Per salar. 54 Del verb *salar*. 55 Del verb *vendre*. 57 Tribu d'Israel. 59 Del verb *amar*. 60 S'hi ha posat sal (plural).

Verticalment: 1 Nom d'home. 2 Del verb *anar*. 3 Joguina de nena. 4 Futur d'anirà (en gironès). 5 Crit per avisar 6 Muller d'Abraham. 7 Vista. 8 Aliment principal. 9 Germana del pare. 10 Déu en la Bíblia. 11 Sants Olis. 12 Patates menys una lletra. 17 Ventet suau. 20 Nota. 21 Ocell. 24 Hi ha sal. 26 Metall feixuc (plural). 29 Rinxol. 31 Planta trepadora. 34 Orava. 35 Berenem, menys una lletra. 36 Rei usurpador. 38 Escanyolit. 39 Referents al sol. 42 Primeres lletres. 43 Pronom feble. 46 Abreviació de Caie-

tana. 48 Del verb *estar*. Mot de burla. 50 Navalla d'Albacet. 52 Riu de Girona. 54 Per salvar. 56 Negació correlativa. 58 Possessiu femení.

FAULES D'ISOP

XII. — Les mosques

S'abocà mel en un rebost i hi volaren les mosques a menjar-la. Enganyats llurs peus no podien ja volar. Tot ofegant-se deien: Miserables de nosaltres, que per un poc de menjar morim!

Moralitat: La falla demostra que a molts, la golafreria és causa de molts mals.

Diu Amundsen que no va sentir cap entusiasme en volar per damunt el Pol sinó que romangué molt fred.

En la propera exposició de pintura cubista, a París, els visitants aniran proveïts de fils amb plom, per conèixer a tothora si estan drets o del revés.

Un savi astrònom diu que si la terra fos del tamany d'una carbassa la lluna fóra com un meló. Ara hom s'explica allò de la lluna de València!

Segons un bus molt experimentat baixar al fons del mar pot ocasionar la mort d'una persona. Si, de petits ja sabíem que el fons del mar mata...*ril·le, ril·le, ril·le!*

Solucions al número anterior

A la fuga de vocals:

A còpia de mirá estrelles es cregué ple de sapiència però enlloc d'ensenyar ciència ensenyava les orelles.

Mots creuats:

A	R	O	M	E	S
U		U	I		I
R	O		L	E	S
Q	S	A		N	A
R		R	U		R
A	R	A	N	Y	A

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 410 — Joan Moliné

N.º 411 — J. Company

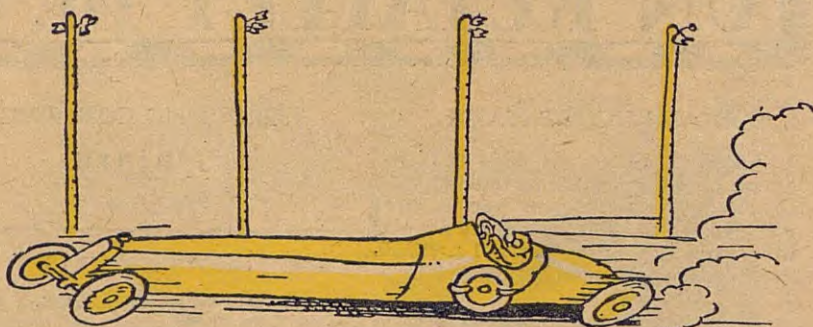
N.º 412 — Carles Villalta

N.º 413 — Antoni Amatller

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 1
Imprempta: Carrer de Muntaner, 24, interior

Tots són reis

per XIRINIUS

Enric, príncep de Nottingana, tenia l'ambició d'ésser artista de cinema malgrat l'oposició del seu pare, el bon rei Hipòlit. Aprofitant un dia un descuit dels cortisans, Enric fugí amb un 80 H. P. en direcció a Los Angeles.

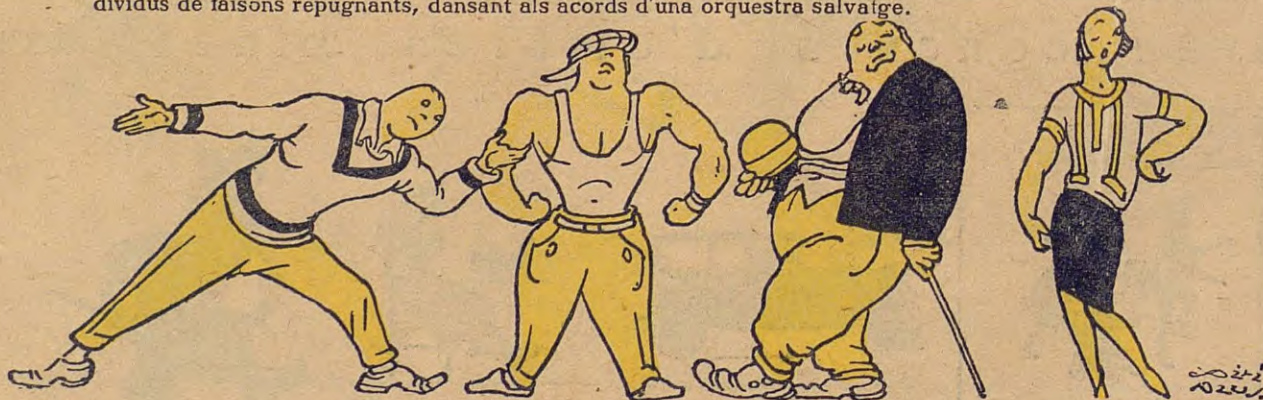

aparellar el seu auto per córrer sens més tardar a salvar-lo de la vergonyosa professió a què s'havia entregat.

Quan el bon rei Hipòlit s'enterà de la fugida del seu fill i del lloc on havia anat a raure féu

Quan el trobà fou major encara son desesper. En un vulgar hall el seu hereu es divertia entre individus de faïsons repugnants, dansant als acords d'una orquestra salvatge.

Però son enuig desaparegué quan Enric, príncep de Nottingana presentà al seu pare les eminents personalitats que li feien companyia: Jack Mastek, Rei del Cop de Puny, Charlie Pessigolla Rei de la Riella i Perla Blava, Reina del Charleston i filla adoptiva del Rei del «Kakau».